

Měřák kapacity baterií má malou baterii – napájení. Díky této baterii funguje a může měřit kapacitu jiných baterií. Její kapacitu ale nikdo neměří, a přístroj po čase přestane fungovat. My jsme na tom stejně. Posuzujeme druhé, ale sebe ne.

Mat 7,1.-5.

1 Nesudte, abyste nebyli souzeni.

2 Neboť jakým soudem soudíte, takovým budete souzeni, a jakou měrou měříte, takovou Bůh naměří vám.

3 Jak to, že vidíš třísku v oku svého bratra, ale trám ve vlastním oku nepozoruješ?

4 Anebo jak to, že říkáš svému bratru: `Dovol, ať ti vyjmu třísku z oka´ - a hle, trám ve tvém vlastním oku!

5 Pokrytče, nejprve vyjmi ze svého oka trám, a pak teprve prohlédneš, abys mohl vyjmout třísku z oka svého bratra.

Luk 6, 37.-45.

36 Buďte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec.

37 Nesudte a nebudete souzeni; nezavrhujte, a nebudete zavrženi; odpouštějte a bude vám odpuštěno.

38 Dávejte a bude vám dáno; dobrá míra, natlačená, natřesená, vrchovatá vám bude dána do klína. Neboť jakou měrou měříte, takovou Bůh naměří vám."

39 Řekl jim také podobenství: "Může vést slepý slepého? Nepadnou oba do jámy?"

40 Žák není nad učitele. Je-li zcela vyučen, bude jako jeho učitel.

41 Jak to, že vidíš třísku v oku svého bratra, ale trám ve vlastním oku nepozoruješ?

42 Jak můžeš říci svému bratru: `Bratře, dovol, ať ti vyjmu třísku, kterou máš v oku´, a sám ve svém oku trám nevidíš? Pokrytče, nejprve vyjmi trám ze svého oka, a pak teprve prohlédneš, abys mohl vyjmout třísku z oka svého bratra.

43 Dobrý strom nedává špatné ovoce a špatný strom nedává dobré ovoce.

44 Každý strom se pozná po svém ovoci. Vždyť z trní nesklízejí fíky a z hloží hrozny.

45 Dobrý člověk z dobrého pokladu svého srdce vydává dobré a zlý ze zlého vydává zlé. Jeho ústa mluví, čím srdce přetéká.

46 Proč mne oslovujete `Pane, Pane´, a nečiníte, co říkám?

47 Víte, komu se podobá ten, kdo slyší tato má slova a plní je?

1. Jsem v roli posuzovaných a texty lahodí mému uchu, protože cítím neoprávněnou kritiku své osoby – „nemáš právo mně soudit“
2. Jsem v roli soudce, kritizuji, posuzuji. Rychle mohu nabýt dojmu, že jsem lepší než ostatní a ještě rychleji se mohu dostat na stranu posuzovaných.

Obě role se prolínají, ani jedna není lepší. Chovej se – posuzuj tak, jak chceš, aby se chovali – posuzovali tě druzí, a jak chceš, aby tě posuzoval Bůh.

Důležitý je způsob posuzování. Zařazujeme lidi do „škatulek“? Máme „jasno“? Posuzování naší osoby nemáme rádi. Jaké jsou naše reakce? Není někdy naopak potřeba nás napomínat?

Důležité je, od koho jsme napomínáni. Od člověka, se kterým nevycházíme, bereme kritiku špatně. Od člověka, kterého máme rádi, bereme kritiku zcela jinak a zamýšlíme se nad ní. Důležitý je tedy dobrý vztah s lidmi okolo nás.

Žid 10, 25.

25 Nezanedbávejte společná shromáždění, jak to někteří mají ve zvyku, ale napomínejte se tím více, čím více vidíte, že se blíží den Kristův.

Kol 3, 16.

25 Nezanedbávejte společná shromáždění, jak to někteří mají ve zvyku, ale napomínejte se tím více, čím více vidíte, že se blíží den Kristův.

Kritika má být tam, kde je společenství, kde jsou vztahy. Pozor, napomínat není totéž jako odsuzovat !!!

Nemáme nad člověkem, který se provinil, lámat hůl, ale dávat mu šanci. V roli posuzovaného vím, jak má být na mně pohlíženo, jak mám být posuzován. Mám touhu to napravit. Pokud ale nechci přijmout chyby, zapírám, vymlouvám se. To můžu dělat před lidmi, ale ne před Bohem. Lepší je v pokoře a pokání přijmout odpuštění. To není cesta slabochů, ale hrdinů.

Někdy nám přijmout kritiku brání nízké sebevědomí, nedostatek odvahy nebo naopak moc sebevědomí. Potřebujeme odpuštění. Bez této zkušenosti je to jen pocit strachu a obrany. Z toho vznikají konflikty. Pak se raději konfrontaci vyhýbáme a soudíme za zády.

I když jsem kritizován a lidi mně odmítají, Bůh se mnou stále počítá. Boží láska nemá hranic.

Jan 8,1.-17.

1 Ježíš však odešel na Olivovou horu.

2 Na úsvitě přišel opět do chrámu a všechen lid se k němu shromažďoval. On se posadil a učil je.

3 Tu k němu zákoníci a farizeové přivedou ženu, přistiženou při cizoložství; postavili ji doprostřed

4 a řeknou mu: "Mistře, tato žena byla přistižena při činu jako cizoložnice.

5 V zákoně nám Mojžíš přikázal takové kamenovat. Co říkáš ty?"

6 Tou otázkou ho zkoušeli, aby ho mohli obžalovat. Ježíš se sklonil a psal prstem po zemi.

7 Když však na něj nepřestávali naléhat, zvedl se a řekl: "Kdo z vás je bez hříchu, první hod' na ni kamenem!"

8 A opět se sklonil a psal po zemi.

9 Když to uslyšeli, zahanbeni ve svém svědomí vytráceli se jeden po druhém, starší nejprve, až tam zůstal sám s tou ženou, která stála před ním.

10 Ježíš se zvedl a řekl jí: "Ženo, kde jsou ti, kdo na tebe žalovali? Nikdo tě neodsoudil?"

11 Ona řekla: "Nikdo, Pane." Ježíš jí řekl: "Ani já tě neodsuzuji. Jdi a už nehřeš!"

12 Ježíš k nim opět promluvil a řekl: "Já jsem světlo světa; kdo mě následuje, nebude chodit ve tmě, ale bude mít světlo života."

13 Farizeové mu řekli: "Ty vydáváš svědectví sám o sobě, proto tvé svědectví není pravé."

14 Ježíš jim odpověděl: "I když vydávám svědectví sám o sobě, moje svědectví je pravé, neboť vím, odkud jsem přišel a kam jdu. Vy nevíte, odkud přicházím a kam jdu."

15 Vy soudíte podle zdání. Já nesoudím nikoho.

16 Jestliže já přece soudím, je můj soud pravdivý, neboť nesoudím sám, ale se mnou i ten, který mě poslal.

17 I ve vašem zákoně je přece psáno, že svědectví dvou osob je pravé.

Může se nám stát, že voláme Boha na pomoc při kritice, abychom mohli někoho „bít“. Ale pak můžeme být překvapeni. Naše místo je i tam, kde býváme posuzováni. Za nikoho se neschováme.

Pokud máme potřebu kritizovat, musíme být napojeni na Ježíše Krista a nechat Jeho, aby kritizoval a soudil. My na to nemáme sílu ani kapacitu.

2 Kor 5, 16.-17.

16 A tak od nynějška už nikoho neposuzujeme podle lidských měřítek. Ačkoli jsme dříve viděli Krista po lidsku, nyní ho už takto neznáme.

17 Kdo je v Kristu, je nové stvoření. Co je staré, pominulo, hle, je tu nové!

Nové stvoření v Kristu – co to je? Jak kázal a napomínal Ježíš Kristus? Šlo mu o kritiku, o to ukázat, že je někdo špatný? Ne. Chtěl člověka posunout dál, zachránit. Rozlišoval, kdo potřebuje mírný přístup a kdo tvrdý.

Začněme nejprve měnit sebe, abychom mohli pomoci jiným. Jen tak můžeme změnit i jiné.

Prosme o pokoru, lásku a touhu po vzájemném porozumění. Pokud chceme posuzovat – jsme ochotni podstoupit také posuzování nás?

Kritizovat člena sboru až po úplné vyloučení, protože podle nás dělal něco špatně, je zlé. To bychom měli moc skoro jako Bůh. Ani odchod někoho ze sboru není důvod k zavrhování. My nevíme, jak bude spasen a jak na něho bude nahlížet Bůh.

Všichni jsme chybuující, nemáme právo se povyšovat.

„Já bídný a ubohý člověk, kdo mně vysvobodí...“